

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
Velika Gorica, Trg kralja Tomislava 36

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sutkinji Zorani Matešić, u pravnoj stvari tužiteljice Nastazije Maković, OIB: 96456915068, iz Velike Gorice, J. Pucekovića 5, koju zastupa punomoćnik Antun Šagovac, odvjetnik u Velikoj Gorici, protiv tuženice Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Velikoj Gorici, Građansko upravni odjel, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnice tužiteljice i zakonske zastupnice tuženice, u smislu odredbe članka 335. stavak 4. ZPP, 13. listopada 2026.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Nastazije Maković, OIB: 96456915068, iz Velike Gorice, J. Pucekovića 5, koji gasi:

"I. Utvrđuje se da je tužiteljica NASTAZIJA MAKOVIĆ iz Velike Gorice, J. Pucekovića 5, OIB: 96456915068 temeljem Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 1. Protokola 1. uz Konvenciju dugogodišnjim mirnim uživanjem stekla pravo vlasništvo nekretnina koji se sastoji od 3662/720952 idealnog dijela nekretnina upisanih u zk.ul.br. 6199 k.o. Velika Gorica oznake zk.kčbr. 1635 dvorište u Ul. Josipa Pucekovića od 657 m² i stambena zgrada, Ul. Josipa Pucekovića r. 1,9,13,11,7,3,5 od 1592m², ukupne površine 2249 m², uključujući zemljište i zajedničke dijelove i uređaje u zgradi, a koji su neodvojivo povezani s vlasništvom posebnog dijela nekretnine upisane u poduložak 55, zk.ul.br. 6199 k.o. Velika Gorica, a koji se poseban vlasnički dio nekretnine sastoji od jednosobnog stana br.2. na 2. katu ulaza J. Pucekovića 5, koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje, kupaonice s wc-om i hodnika, NKP 33,00 m² i lođe NKP 3,62 m², ukupne NKP 36,62 m², pa je tužena REPUBLIKA HRVATSKA OIB:52634238587 dužna trpjeti da se tužiteljica temeljem ove pravomoćne presude upiše kao vlasnica na navedenoj nekretnini, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj OIB: 52634238587 isplatiti tužiteljici Nastaziji Maković iz Velike Gorice, J. Pucekovića 5, OIB: 96456915068, parnični trošak u ukupnom iznosu od 4.244,46 eura uvećan za zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope za pet postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužiteljici Nastaziji Maković, OIB: 96456915068, Iz Velike Gorice, J. Pucekovića 5, da tuženici Republici Hrvatskoj, OIB: 52634238587 naknadi troškove parničnog postupka, u iznosu od 2.600,00 eura, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženice Republike Hrvatske, OIB: 52634238587 za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 900,00 eura kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da se obratila Općinskom državnom odvjetništvu Velika Gorica 19. srpnja 2012. radi mirnog rješenja spora i sklapanja nagodbe. Međutim, dobila je odgovor 25. srpnja 2012. kojim se njezin zahtjev za priznanje prava vlasništva na osnovi dosjelošći ne prihvaća. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je ona dobila na korištenje od poduzeća Plodoprom Zagreb, Republike Njemačke bb, stan u Velikoj Gorici, J. Pucekovića 5, površine 36,62 m² i to nakon iseljenja bivšeg nositelja stanarskog prava Vasilija Popovića, kao i da je na osnovi te navedene dodjele ona uselila u stan i od tad taj stan koristi nesmetano u mirnom uživanju od prosinca 1991.

1.1. Nakon etažiranja stan je upisan kao zk.kčbr. 1914/4, zk.ul. br. 3967, podul. 55. k.o. Velika Gorica u vlasništvo Republike Hrvatske sa suvlasničkim dijelom od 3662/720952 dijela, a koji suvlasnički dio je spojen s pravom vlasništva jednosobnog stana br. 2., na drugom katu ulaza J. Pucekovića 5, a koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje, kupaonice s WC-om i hodnika, NKP 33 m² i lođe NKP 3,62 m², ukupne NKP 36,62 m².

1.2. Nadalje, tužiteljica u činjeničnim navodima tužbe navodi da je ona ispunjavala i pretpostavke za otkup stana u vlasništvo, jer je njezin tadašnji suprug Željko Maković bio invalid Domovinskog rata i da on je tad imao pravo na otkup stana međutim ona otkup nije ostvarila. Smatra da njezin slučaj treba sagledati i u smislu članka 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu prav vlasništva i temeljnih sloboda, jer ona nema drugog stana niti druge imovine, a u predmetnom stanu živi već 34 godine.

1.3. Zaključno, s obzirom da se nalazi u mirnom korištenju stana preko 20 godina, da je kao kvalificirani posjednik stekla pravo vlasništva dosjelošću, jer od useljenja plaća naknadu za korištenje stana, trenutno Agenciji za upravljanje državnom imovinom iz Zagreba. Podneskom 6. svibnja 2024. tužiteljica je uredila tužbeni zahtjev s obzirom da je došlo do promjena u zemljišnim knjigama u odnosu na česticu koja je predmet ovog spora odnosno identificira je kao zk.kčbr. 1914/4 sa zk.kčbr. 1635.

1.4. Podneskom od 17. travnja 2026. (list 159 spisa) tužiteljica je konačno postavila tužbeni zahtjev navodeći u istom da je ovo specifičan slučaj ukupnog korištenja stana sada već 35 godina i da se isti kao takav ne može sagledati bez primjene konvencijskog prava jer su suvremene koncepcije prava vlasništva derogirale

formalističko zastarjelo poimanje prava vlasništva i njegovih instituta. Nadalje, smatra da je ona dugogodišnjim mirnim posjedom i uživanjem stekla pravo koje treba priznati kao vlasničko pravo jer valja uzeti u obzir da je usmena dodjela u ratnim okolnostima bila uobičajena praksa za obitelji kao što je bila obitelj tužiteljice, te uskraćivanjem tužiteljici stečenog prava bio bi pretjerani formalizam koji bi negirao konvencijsko pravo na uživanje imovine. Predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženica osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe da je ona vlasnica predmetnog stana temeljem raspravnog zapisnika od 19. rujna 2011., kada je predmetni stan etažiran.

2.1. Ističe da je prethodni predmnijevani vlasnik stana bio Grad Velika Gorica koji je s obzirom na odredbu članak 2. stavak 3. Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća nije ušao u društveni kapital poduzeća, „Starija promet“ već je isti bio predan na raspolaganje Fondu stambenog gospodarstva, te je naposljetku člankom 3. Uredbe o prestanku rada fondova u stambenom gospodarstvu određeno da jedinice lokalne samouprave preuzimaju nekretnine tog Fonda, Grad Velika Gorica stekao zakonsko ovlaštenje i preuzeo predmetni stan.

2.2. Po preuzimanju stana Grad Velika Gorica je kao predmnijevani vlasnik pokrenuo sukladno članku 166. stavak 1. i 4. Zakona o vlasništvu postupak radi iseljenja i predaje u posjed stana protiv ovdje tužiteljice, te je donesena presuda ovog suda dana 24. svibnja 2002. poslovni broj P-542/02 kojom je prihvaćen njihov tužbeni zahtjev za iseljenjem tužiteljice iz predmetnog stana, koja je postala pravomoćna presudom Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ-1091/04 dana 13. rujna 2004. Temeljem pravomoćne presude ovog suda poslovni broj P-542/02 zatraženo je iseljenje tužiteljice iz stana i da tužiteljica stan preda slobodan od stvari i posjeda na raspolaganje tada predmnijevanom vlasniku Gradu Velika Gorica, a što ista nije učinila. Tužiteljica u gore spomenutim postupcima, nije ni osporavala činjenicu da nema zakonske osnove za vršenje faktične vlasti nad stanom.

2.3. Ističe da navod tužiteljice u tužbi da je dobila stan od poduzeća Plodoprom smatra neosnovanim i irelevantnim, te nije potkrijepljen niti jednim materijalnim dokazom. Posjed predmetnog stana nema kakvoću zakonitosti, na što dodatno upućuje činjenica da tužiteljica nije ostvarila ni pravo na otkup stana. Tužiteljica je nepošteni posjednik predmetnog stana, i to od samog početka posjedovanja a poglavito od trenutka kada je primila tužbu poslovnog broja P-542/02 za predaju stana vlasniku, odnosno cijelo vrijeme je znala da joj ne pripada pravo na posjed. Nije ni kvalificirani posjednik s obzirom da nema pravo na posjed, nije istinit, nije miran i nije pošten te zbog toga nisu ispunjene pretpostavke za redovnu niti izvanrednu dosjelost. Činjenica da je tužiteljica plaćala naknadu za bespravno korištenje stana ne utječe samo po sebi na kakvoću posjedovanja i nema utjecaja na stjecanje vlasništva dosjelošću.

2.4. Tuženica ističe da je tužiteljica znala i morala znati da joj ne pripada pravo na posjed predmetnog stana još primitkom tužbe radi iseljenja predmnijevanog vlasnika Grada Velike Gorice, a koji je pravni prednik ovdje tuženice. Posebice ističe da se tužiteljica odrekla prava na nasljedstvo stana koji se nalazi na adresi Nikole Tesle 31, Velika Gorica, a na kojoj adresi tužiteljica ima prijavljeno prebivalište od 16. veljače 2001. sve do danas, kao i to da tužiteljica niti u jednom trenutku nije imala prijavljeno

prebivalište na adresi predmetnog stana. Odricanjem od nasljedstva tužiteljica se svojevolumno odrekla svog prava vlasništva stana na navedenoj adresi Nikole Tesle 31, Velika Gorica, a koje joj je pravo pripadalo na temelju zakona kao nasljednicom iza pokojnog Željka Makovića.

2.5. Isto tako navodi da stan na adresi Velika Gorica, Nikole Tesle 31, a kojeg se tužiteljica svojevolumno odrekla nakon smrti Željka Makovića, da je riječ o stanu za kojeg je pokojni Željko Maković još 1. listopada 1999. podnio zahtjev za kupnju na temelju Odluke Vlade Republike Hrvatske o provedbi stambenog zbrinjavanja stradalnika Domovinskog rata od 16. srpnja 1998., da je pokojni Željko Maković kupio navedeni stan od prodavatelja Republike Hrvatske, Ministarstvo hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata temeljem Ugovora o kupoprodaji stana od 21. svibnja 2001. čime je isti kao pravni prednik ovdje tužiteljice ostvario pravo na otkup stana temeljem navedenih zakonskih propisa, kao i da je kao vlasni stana na adresi Velika Gorica, Nikole Tesle 31 u zemljišnoj knjizi upisana Matea Steiner, ranije Maković, kćer ovdje tužiteljice, a sve na temelju rješenja o nasljeđivanju i ugovora od 21. svibnja 2001., s obzirom da se ovdje tužiteljica odrekla svog prava nasljeđivanja istog stana.

2.5. Slijedom navedenog navodi da su tužiteljici činjenice o kupoprodaji stana na adresi Velika Gorica, Nikole Tesle 31 bile poznate, kao i to da je ista znala i morala znati za navedeno i da joj ne pripada pravo na posjed stana iz tužbenog zahtjeva, s obzirom da je pokojni Željko Maković zahtjev za kupnju stana podnio za vrijeme trajanja braka, a kupnja je realizirana za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice, kao i to da se tužiteljica svojevolumno odrekla nasljedstva iza svog pravnog prednika pokojnog Željka Makovića tj. sama se odrekla prava vlasništva drugog stana na koje je pravo polagala na temelju zakona kao njegov zakonski nasljednik.

2.6. Nadalje, ističe da u prilog nesavjesnog ponašanja tužiteljice u pogledu stvarno pravnih prava na nekretninama ide u prilog i činjenica da je tužiteljica imala i druge nekretnine u svom vlasništvu, a koje je bespovratno darovala ugovorom o darovanju od 10. ožujka 2010. svojoj kćeri Matei Steiner ranije Maković. Smatra da nisu ispunjene okolnosti iz članka 1. Protokola 1. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda, kao i što se nisu ispunile okolnosti prava na zaštitu doma. Predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženici.

3. U ovoj pravnoj stvari ovaj sud je 19. studenoga 2025. donio presudu pod poslovnim brojem P-30/2024-18 kojom je prihvatio tužbeni zahtjev tužiteljice i naložio tuženici da naknadi tužiteljice troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 3.231,18 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 19. studenoga 2025. pa do isplate.

4. Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem GŽ-307/2026-2 od 10. ožujka 2026. pod točkom I. izreke ukinuta je presuda Općinskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj P-30/2024-18 od 19. studenoga 2025., predmet je vraćen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, pod točkom II. odlučeno da se nova glavna rasprava održi pred drugim sucem pojedincem, dok je pod točkom III. izreke određeno da će se o troškovima žalbenog postupka odlučiti u konačnoj odluci.

5. Sud je tijekom postupka izveo dokaz uvidom i čitanjem u prijedlog za mirno rješenje spora s Republikom Hrvatskom od 19. srpnja 2012. (list 2 spisa), u zemljišnoknjižni

izvadak 3967 k.o. Velika Gorica (list 3 spisa), očitovanje na zahtjev za mirno rješenje spora od 25. srpnja 2012. (list 4-5 spisa), presliku presude Općinskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj P-542/02 od 24. svibnja 2002. (list 13-14 spisa), presudu Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-1091/04 od 13. rujna 2004. (list 15-17 spisa), izveden je dokaz saslušanja tužiteljice kao stranke 17. rujna. 2015. (list 28-29 spisa), dopis društva Državne nekretnine od 24. lipnja 2015. (list 33 spisa), očitovanje Ministarstva branitelja od 22. srpnja 2015. s popratnom dokumentacijom (list 37-73 spisa), zahtjev za otkup stana od 29. kolovoza 2018. (list 77 spisa), dopis Državnih nekretnina od 5. srpnja 2018. (list 78 spisa), izveden je dokaz dopunskim saslušanjem tužiteljice na ročištu 3. srpnja 2024. (list 89-90 spisa), te na ročištu 30. rujna 2025. (list 126-127 spisa), u izvadak iz matice vjenčanih (list 99 spisa), rješenje o nasljeđivanju iza pokojnog Željka Makovića (list 100-102 spisa), rješenje o naknadno pronađenoj imovini iza pokojnog Željka Makovića od 2. studenog 2018. (list 103-104 spisa), ugovor o kupoprodaji stana zaključen između Republike Hrvatske, Ministarstvo hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i pokojnog Željka Makovića od 21. svibnja 2001. (list 105-107 spisa), aneks ugovora o kupoprodaji stana od 6. travnja 2020. (list 108-111 spisa), zemljišnoknjižne izvatke (list 112-116 spisa), ugovor o darovanju nekretnine od 10. ožujka 2010., zaključenom između tužiteljice i Matee Steiner ranije Maković (list 117-120 spisa), izveden je i dokaz saslušanjem svjedokinje Matee Steiner (list 127-128 spisa), uvidom u spis Općinskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj P-43/2013 (ranije poslovni broj P-542/02) i P-521/13.

5.1. Sud nije posebno cijenio izvadak iz Matice vjenčanih (list 99 spisa), rješenje o nasljeđivanju od 13. prosinca 2013. (list 100 spisa), rješenje kojim se dopunjuje rješenje o nasljeđivanju od 18. siječnja 2014., (list 101-102 spisa), rješenje o naknadno pronađenoj imovini od 2. studenog 2018. (list 103-104 spisa), aneks ugovora o kupoprodaji stana od 6. travnja 2020. (list 108-111 spisa), zemljišnoknjižni izvadak od 28. ožujka 2025. (list 112 -114 spisa), zemljišnoknjižni izvadak od 25. ožujka 2025. (list 115-116 spisa), ugovor o darovanju od 10. ožujka 2010. (list 117-120 spisa) s obzirom da isti nisu relevantni za predmet spora.

6. Tuženica je podneskom od 6. listopada 2014. (list 25 spisa) predložila ovom sud spajanje ovog parničnog postupka sa parničnim postupkom koji se vodi kod ovog suda pod poslovnim brojem P-521/13, a koji se vodi između istih stranka ali u različitim pravnim ulogama, radi predaje predmetnog stana u posjed i isplate. Međutim, ovaj sud je primjenom odredbe članka 313. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP) odbio navedeni prijedlog za spajanje ovog postupka s parničnim postupkom P-521/13 dana 4. studenoga 2014. (poledina lista 25) ocijenivši da nisu ispunjene pretpostavke za spajanje postupka tj. spajanje ne bi pridonijelo učinkovitijem i ekonomičnijem vođenju postupka.

7. U ponovljenom suđenju su prethodno izvedeni dokazi obnovljeni čitanjem zapisnika o istim i uvidom u priložene isprave, iskaz tužiteljice, te u njene dopunske iskaze, kao i iskaz saslušane svjedokinje Matee Steiner.

8. Tužiteljica je podneskom od 17. travnja 2026. (list 159 spisa) konačno postavila tužbeni zahtjev.

8.1. Iako je na ročištu 2. rujna 2026. sud donio rješenje kojim je dopustio preinaku tužbe kako je to tužiteljica učinila podneskom od 17. travnja 2026., naknadnom ocjenom sadržaja prvotnog i izmijenjenog tužbenog zahtjeva sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju ne radi o preinaci tužbe u smislu članka 191. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP), budući da je tužiteljica zadržala istovjetan tužbeni zahtjev, a izmijenila je samo njegovu pravnu osnovu. Naime, u oba slučaja tužiteljica zahtijeva utvrđenje prava vlasništva na istoj nekretnini i u istom suvlasničkom dijelu, pa se, sukladno članku 191. stavak 3. ZPP promjena pravne osnove ne smatra preinakom tužbe.

9. Ocjenjujući rezultate izvedenih dokaza, u skladu s odredbom člankom 8. ZPP ovaj sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužiteljice specificiran podneskom od 17. travnja 2026. (list 158 spisa) nije osnovan.

10. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje prava vlasništva na predmetnoj nekretnini u određenom suvlasničkom dijelu na adresi u Velikoj Gorici, Josipa Pucekovića 5, uz tvrdnju da je navedeno pravo stekla dugogodišnjim posjedovanjem i mirnim uživanjem nekretnine, te prijenos prava vlasništva s tuženice na tužiteljicu.

11. Između stranka nije sporno da je predmetni stan u Velikoj Gorici na adresi Josipa Pucekovića 5, površine 36,62 m² u posjedu tužiteljice od 1991. do danas, da je tužiteljica bila u braku sa sada pokojnim Željkom Makovićem koji je 21. svibnja 2001. sa Republikom Hrvatskom, Ministarstvom hrvatskih branitelja sklopio kupoprodajni ugovor o kupnji stana u Velikoj Gorici, Nikole Tesle 31 površine 60,30 m² te da je nakon njegove smrti taj stan naslijedila kćer Matea Steiner, jer se tužiteljica odrekla prava na nasljeđivanje.

11.1. Nije sporno da je tuženica podnijela tužbu protiv tužiteljice radi predaje predmetnog stana u posjed i isplate koji se vodi kod Općinskog suda u Velikoj Gorici pod brojem P-521/2013, u kojem predmetu je doneseno rješenje o prekidu do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi pred istim sudom pod brojem P-678/12 "ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka njegov završetak." Također između stranka nije sporno da je tuženica Republika Hrvatska na predmetnom stanu upisana kao vlasnica predmetne nekretnine.

12. Među strankama je sporna osnovanost tužbenog zahtjeva tj. sporno je kakva je kvaliteta posjeda tužiteljice te je li tužiteljica mogla steći pravo vlasništva predmetne nekretnine a prema činjeničnim navodima tužbe i dosjelošću.

13. Čitanjem zemljišnoknjižnog izvatka 3967 k.o. Velika Gorica od 24. listopada 2012. (list 3 spisa) utvrđeno je da je zemljišnoknjižna čestica k.č. br. 1914/4 stambena zgrada broj I-13 u ulici Josipa Pucekovića, ukupne površine 1677 m², dvorište u ulici Josipa Pucekovića površine 586 m², te je pod 3662/720952 upisan jednosoban stan br. 2 na 2. katu, ulaz Josipa Pucekovića 5 koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje, kupaonice s wc-om i hodnikom, NKP 33 m² i lođa NKP 3,62 m² ukupne NKP 36,62 m² te je utvrđeno da je tuženica upisana kao vlasnica predmetnog stana odnosno da je vlasnica predmetnog stana Republika Hrvatska.

14. Uvidom u spis ovog suda poslovnoga broja P-43/2013, utvrđeno je da u navedenom predmetu vođen parnični postupak u pravnoj stvari tužitelja Grad Velika Gorica protiv tuženice Nastazije Maković, Velika Gorica, J. Pucekovića 5, radi iseljenja. U navedenom predmetu, donesena je presuda ovog suda dana 24. svibnja 2002. poslovni broj P-542/02 kojom je prihvaćen njihov tužbeni zahtjev za iseljenjem tužiteljice iz predmetnog stana, koja je postala pravomoćna presudom Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ-1091/04 dana 13. rujna 2004. Da bi nakon toga Općinski sud u Velikoj Gorici rješenjem poslovni broj P-542/02 od 6. prosinca 2012. dopustio ponavljanje postupka i ukinuo presudu Općinskog suda u Velikoj Gorici i Županijskog suda u Varaždinu, te je nakon toga doneseno rješenje dana 19. ožujka 2013. kojim se utvrđuje da je tužba povučena u navedenom predmetu (list 91 spisa tog spisa).

15. Nadalje, uvidom u spis ovog suda poslovnog broja P-521/2013 utvrđeno je da se u navedenom predmetu vodi parnični postupak u pravnoj stvari tužitelja Republika Hrvatska (ovdje tuženica) protiv tuženice Nastazije Maković (ovdje tužiteljice), radi predaje stana u posjed i isplate. U navedenom predmetu doneseno je rješenje 26. studenoga 2014. kojim se određuje prekid postupka u istom, te je određeno da će se postupak nastaviti kad se pravomoćno završi parnični postupak koji se vodi pred Općinskim sudom u Velikoj Gorici pod poslovnim brojem P-678/12 (tj. ovaj postupak koji se sada vodi pod poslovnim brojem P-104/2026) ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka na njegov završetak.

16. Tužiteljica saslušana kao stranka u bitnom je iskazala je na ročištu održanom 17. rujna 2015. (list 28 spisa), da je ona u predmetnom stanu boravila s djetetom od 12. mjeseca 1991., kao i da se njezin suprug sada pokojni Željko Maković tad nalazio u logoru. Istaknula je da je ona osobno stan dobila na korištenje od poduzeća Plodoprom Zagreb gdje je tada radila. Prijašnji nositelj stanarskog prava bio je Vasilije Popović, a koji se za vrijeme rata odselio iz predmetnog stana, a njoj je temeljem odluke dodijeljen stan i koliko se sjeća, ona je tu odluku dobila ali se ta odluka u međuvremenu negdje zagubila. Ističe da cijelo vrijeme živi u tom stanu. Kada se suprug vratio iz logora, zajedno su živjeli u tom stanu. U međuvremenu je suprug umro, a ona je i nadalje nastavila živjeti u predmetnom stanu. Ona trenutno privremeno radi u Njemačkoj, a u stanu sada živi kćer. Koliko zna bilo je pokrenuto više postupaka i to od strane Grada Velike Gorice kao tužitelja koji ju je htio iseliti iz predmetnog stana te je bila donesena i presuda, kao i da je bilo podneseno više pravnih lijekova protiv navedenih sudskih odluka te je u konačnici utvrđeno da Grad Velika Gorica nije imao aktivnu legitimaciju za podnošenje predmetne tužbe pa je Grad Velika Gorica u predmetu P-43/2013 povukao tužbu protiv nje. U međuvremenu tuženica je podnijela tužbu protiv nje radi iseljenja kod ovog suda u predmetu pod brojem P-521/2013. Inače ona sve ove godine uredno plaća naknadu za korištenje stana Agenciji za upravljanje državnom imovinom, a sada Državnom uredu za upravljanje državnom imovinom.

16.1. Tužiteljica je dopunski saslušana ročištu održanom 3. srpnja 2024. (list 89 spisa) te je iskazala da ostaje u cijelosti kod svog iskaza kojeg je dala na ročištu održanom 17. rujna 2015. te je dodatno navela da više ne radi tj. da je sada u mirovini od 2016., kao i to da u predmetnom stanu više ne živi njena kćer jer se udala, te da ona sama živi u navedenom stanu. Također je iskazala kako misli da je do 2012. plaćala samo režije za navedeni stan kao nositelj stanarskog prava, a od 2013. je počela plaćati najamninu Državnoj agenciji za nekretnine u iznosu od tada 550,00 kuna, odnosno

sada 74,00 eura. Isto tako ističe da ukoliko ona ne može otkupiti predmetni stan, da je voljna i nadalje plaćati Državnoj agenciji najamninu kako bi ostala stanu. Kad se ona uselila u predmetni stan ona je tražila od poduzeća Plodoprom Zagreb da otkupi predmetni stan, ali da je poduzeće u međuvremenu prilikom pretvorbe nestalo tako da nije došlo do otkupa stana s njene strane. Ona nema drugi stan u posjedu koji koristi, već samo predmetni stan.

16.2. Na ročištu održanom 30. rujna 2025. (list 126 i 127 spisa), sud je ponovo izveo dokaz dopunskim saslušanja tužiteljice. Tužiteljica je u cijelosti ostala kod svojeg iskaza kojeg je dala na ročištu održanom 17. rujna 2015. i 3. srpnja 2024. Istaknula je da se ona više puta pokušavala prijaviti na adresi Josipa Pucekovića 5, Velika Gorica gdje se nalazi predmetni stan, ali joj u policiji nisu dozvolili da se prijavi na navedenu adresu jer nije imala odgovarajući ugovor za predmetni stan. Ona ima prijavljeno prebivalište na adresi Nikole Tesle 31, V. Gorica, odnosno na stanu u kojem je stanovao njezin pokojni suprug Željko Maković, koji joj je dozvolio prijavu na predmetnu adresu. Ona se odrekla svog nasljednog dijela na tom stanu na adresi Nikole Tesle 31, u Velikoj Gorici jer je pokojni Željko Maković (bivši suprug) a s kojim je do njegove smrti bila u izvanbračnoj vezi, uvijek govorio da želi da taj stan pripadne njegovoj kćeri Mateji, kao i to da bi on voli da ga kćer naslijedi i da je ona zbog toga ispoštovala njegovu želju. Dodaje da je pokojni Željko Maković bio hrvatski vojni invalid od 70% te da je navedeni stan na adresi Nikole Tesle 31 u Velikoj Gorici dobio kao hrvatski branitelj, odnosno invalid Domovinskog rata. U ostavinskom postupku iza smrti pokojnog Željka Makovića od ostavinske imovine bio je samo predmetni stan na adresi Nikole Tesle 31 u Velikoj Gorici, mirovina i invalidnina, a za života pokojni Željko Maković je prodao sve dionice i udjele koje je imao. Ona je tijekom 1995. kupila zemlju u Hotnji te je bio dogovor da daruje tu zemlju kćeri Mateji, iz razloga što joj je bivši suprug pokojni Željko Maković dao 15.000,00 kuna za njeno poslovanje kada je imala kafić.

17. Svjedokinja Matea Steiner na ročištu održanom 30. rujna 2025. (list 127) u bitnom je iskazala da je stanovala u stanu na adresi u ulici Josipa Pucekovića u Velikoj Gorici do travnja 2020. kada joj se rodio sin, ali da nikada nije bila službeno prijavljena na adresi navedenog stana, jer nije imala odgovarajuće papire za stan da bi mogla prijaviti prebivalište na tom stanu. Ističe da u trenutku kada je njezin otac 2013. preminuo, da su iza njega ostala dva neotplaćena kredita za stan koji je trebalo otplatiti te da je ona, budući je tek počela raditi, nije mogla podmiriti dugove od kredita, a niti njena majka, te da su tada "stavili" podstanare u stan. Tijekom 2019., kada se udala, uz pomoć supruga je podmirila dugovanja od navedenog kredita. Nakon smrti oca, kod javnog bilježnika je saznala da iza oca nije ostalo nikakvih pokretnina, tj. da je otac imao nekakve dionice koje je prodao za svog života. Iskazuje da je nakon smrti oca ostala samo jedna mirovina.

18. Sud je iskaz tužiteljice cijenio u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a, imajući u vidu njezin neposredni interes za uspjeh u ovom postupku. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice u dijelu u kojem je iskazivala činjenice da predmetni stan koristila od 1991. godine te da je u njemu živjela sa suprugom i kćeri jer je isti uvjerljiv i životan. Međutim, sud njezin iskaz u odlučnim dijelovima ne ocjenjuje vjerodostojnim jer isti nije bio dosljedan, suglasan niti životno logičan štoviše, tužiteljica je često drugačije iskazivala odnosno prilagođavala iskaz radi svog uspjeha u sporu.

18.1. Naime, iz iskaza tužiteljice koji se odnosi na plaćanje najamnine za korištenje predmetnog stana. Tužiteljica je prilikom dopunskog saslušanja na ročištu održanom 3. srpnja 2024. iskazala da misli da je do 2012. godine plaćala samo režije, a tek od 2013. godine da plaća najamninu. Navedeno nije u suglasju s činjeničnim navodima tužbe u kojoj je tužiteljica navela da od useljenja u predmetni stan, dakle od prosinca 1991. godine, plaća naknadu za korištenje stana, koju trenutno plaća Agenciji za upravljanje državnom imovinom.

18.2. Nadalje, sud ne poklanja vjeru iskazu tužiteljice u dijelu koji se odnosi na stjecanje posjeda predmetnog stana budući da je isti kontradiktoran, proturječan i nepouzdan. Naime, u očitovanju na navode odgovora na tužbu od 19. prosinca 2012. navela je da joj je posjed predmetne nekretnine predan na korištenje na temelju usmene odluke poduzeća Plodoprom, dok je prilikom saslušanja na ročištu za glavnu raspravu 17. rujna 2015. iskazala da joj je posjed predan na temelju pisane odluke koju je u međuvremenu izgubila. Kasnijim podneskom od 6. svibnja 2024. (list 88 spisa) navodi da su stan na korištenje dobili ona i njezin pokojni suprug Željko Maković od tada nositelja prava korištenja poduzeća Plodoprom.

18.3. Nadalje, sud ne prihvaća vjerodostojnim niti navod tužiteljice da je cijelo vrijeme neprekidno živjela u predmetnom stanu, budući da iz iskaza svjedokinje Matee Steiner proizlazi da je stan u određenom razdoblju čak bio dan u podstanarstvo, iz čega sud zaključuje da u tom razdoblju u stanu nijedna od njih dvije nije stanovala, kao i imajući u vidu navod tužiteljice da je u određenom periodu radila u Republici Njemačkoj.

18.4. Sud je iskaz svjedokinje Matee Steiner ocijenio vjerodostojnim u dijelu koji se odnosi na činjenicu da su ona i tužiteljica živjele u predmetnom stanu te da na adresi tog stana nisu imale prijavljeno prebivalište zbog nepostojanja odgovarajuće pravne osnove za njegovo korištenje. Sud je posebno cijenio dio iskaza svjedokinje da je predmetni stan nakon smrti njezina oca bio dan u podstanarstvo radi podmirenja kreditnih obveza, što dovodi u pitanje vjerodostojnost navoda tužiteljice da je neprekidno živjela u predmetnom stanu.

19. Glede primjene važećeg zakona na konkretni slučaj sud polazi od činjenice da se tužiteljica uselila u stan u vrijeme važenja Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (Narodne novine br. 53/1991, 91/1996, dalje: ZOVO) te da je za vrijeme tijeka vremena stupio na snagu Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14 dalje: ZV) kojim je člankom 388. stavak 1. propisano da stjecanje, promjena, pravni učinci, i prestanak stvarnih prava od stupnja na snagu ZV-a prosuđuju se prema njegovim odredbama, s time da je stavkom 3. navedene odredbe određeno da rokovi koji su za stjecanje i prestanak stvarnih prava određeni ovim Zakonom, ako su bili počeli teći prije nego što je on stupio na snagu, nastavljaju teći u skladu s odredbom stavka 2. ovoga članka, ali ne dulje nego što bi trebao isteći rok određen ovim Zakonom, ako bi počeo teći u času njegova stupanja na snagu.

19.1. Dakle, kada je u vrijeme početka tijeka roka dosjelosti u konkretnom slučaju bio na snazi ZOVO, a završetak tijeka roka za dosjelost završio je za vrijeme važenja ZV, tada stjecanje prava vlasništva na temelju dosjelosti treba prosuđivati po zakonu koji

je bio na snazi u vrijeme isteka roka za stjecanje vlasništva dosjelošću, dakle kada je pravo vlasništva stečeno.

19.2. U ovom slučaju, rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću počeo je teći dok je na snazi bio članak 28. stavak 2. ZOVO prema kojem savjesni i zakoniti posjednik nepokretne stvari, na koju drugi ima pravo vlasništva, stječe pravo vlasništva na tu stvar dosjelošću protekom 10 godina, dok prema stavku 4. istog članka savjesni posjednik nepokretne stvari, na koju drugi ima pravo vlasništva, stječe pravo vlasništva na tu stvar dosjelošću protekom 20 godina. U vrijeme završetka istog roka, na snazi je bio ZV, koji ima isto zakonsko rješenje glede duljine rokova. Također, odredbom članka 159. stavka 4. ZV-a propisano je da samostalni posjednik stvari u vlasništvu Republike Hrvatske, županija i jedinica lokalne samouprave i jedinica područne (regionalne) samouprave i s njima izjednačenih pravnih osoba, kao i stvari u vlasništvu crkve ili drugih pravnih osoba koje ne traže za sebe dobitak nego služe za dobrotvorne ili druge općekorisne svrhe, steći će dosjelošću vlasništvo tih stvari tek pošto je njegov zakonit, istinit i pošten, ili barem pošten, samostalni posjed neprekidno trajao dvostruko vrijeme od onoga iz stavka 2. i 3. ovoga članka.

19.3. Također, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci Rev-1048/2023-2 od 3. siječnja 2024. na nekretnini koja je na dan 8. listopada 1991. bila u društvenom vlasništvu može se steći pravo vlasništva izvanrednom dosjelošću sukladno odredbama članka 159. stavak 3. i 4. ZV-a ako su ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću u vrijeme podnošenja tužbe, odnosno ako je do podnošenja tužbe proteklo vrijeme poštenog posjedovanja od 40 godina.

20. Samostalni posjednik je onaj tko stvar ili pravo posjeduje kao da je njezin vlasnik, a nesamostalni onaj koji stvar ili pravo posjeduje priznajući višu vlast posrednog posjednika (članak 11. stavak 1. ZV-a). Također, posjed se smatra samostalnim, ako se ne dokaže suprotno (članak 12. stavak 2. ZV-a) međutim iz samog iskaza tužiteljice na dopunskom saslušanju 3. srpnja 2024. proizlazi da je stan pokušavala nekoliko puta otkupiti, najprije od poduzeća Plodoprom a potom navodi da ukoliko ne može otkupiti predmetni stan, da je voljna i dalje plaćati Državnoj agenciji najamninu kako bi ostala stanu. Sve navedeno ukazuje na činjenicu da je tužiteljica bila svjesna da nije vlasnica predmetnog stana te nije posjedovala stan kao da je vlasnica nego je priznavala višu vlast posrednog posjednika od kojeg je nastojala kupiti stan. Nadalje, iz činjeničnih navoda tužbe također proizlazi da od samog useljenja plaća naknadu za korištenje stana. Prema tome, presumpcija samostalnosti posjeda je oborena i ovaj sud zaključuje da je njezin posjed nesamostalan od trenutka useljenja. S obzirom na to da nije ispunjen glavni uvjet samostalnosti posjeda nije moguće stjecanje vlasništva putem redovne niti izvanredne dosjelosti.

21. Nadalje, odredbom članka 18. stavak 1. ZV propisano je da je posjed zakonit ako posjednik ima valjani pravni temelj toga posjedovanja (pravo na posjed). Tužiteljica tijekom postupka nije uspjela dokazati zakonitost posjeda, jer su njezini navodi o pravnom temelju stjecanja posjeda proturječni i neujednačeni, pa sud nije mogao utvrditi postojanje valjanog pravnog osnova za stjecanje posjeda. U očitovanju na odgovor na tužbu tužiteljica je navela da joj je stan predan na korištenje usmeno, a potom je prilikom davanja iskaza tijekom glavne rasprave istaknula da joj je predan pisanom odlukom ali da je istu izgubila. Iz tog razloga ovaj sud zaključuje da posjed

predmetnog stana nije zakonit, odnosno da je nezakonit jer se predmetni stan koristi bez pravne osnove.

22. Glede kvalitete istinitosti posjeda, sud zaključuje da je posjed tužiteljice neistinit. Naime, prema članka 18. stavak 2. ZV-a posjed je istinit ako nije pribavljen ni silom, ni potajno ili prijevarom, ni zlouporabom povjerenja, a posjed koji je pribavljen silom, potajno ili prijevarom, ili zlouporabom povjerenja, postaje miran kad osobi od koje je tako pribavljen prestane njezino pravo da štiti svoj posjed koji joj je tako oduzet. Iz navedenoga proizlazi zaključak da nemiran može biti samo neistinit posjed, dok se protekom roka za zaštitu posjeda ne smiri. Unatoč navodu tužiteljice da je u mirnom korištenju stana, uvidom u spis nedvojbeno je utvrđeno da su protiv tužiteljice pokretani postupci za predaju posjeda predmetnog stana odnosno da su aktivno legitimirani nastojali zaštititi svoje pravo odnosno da nisu bili pasivni te je isto potvrđeno i samim iskazom tužiteljice prilikom saslušanja u kojem navodi da su u više navrata pokretani postupci protiv nje radi iseljenja iz stana.

23. Posjed je pošten ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, ali poštenje prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada (članak 18. stavak 3. ZV). Prema tome, poštenje se predmnijeva, ali ako posjed nije pošten odnosno ako je posjednik znao ili morao znati da mu ne pripada pravo samostalno posjedovati stvar, ne dolazi u obzir stjecanje prava vlasništva putem dosjeloosti pa niti putem izvanredne dosjeloosti. Sud je utvrdio da je tužiteljica nepošteni posjednik budući da je znala ili morala znati da joj ne pripada pravo na samostalno posjedovanje nekretnine, budući da su protiv nje vođeni u više navrata postupci radi iseljenja, kao i iz njezina vlastitog postupanja kojim je plaćala naknadu za korištenje te pokušavala otkupiti stan. S obzirom da je tužiteljica kao najmoprimac koristila stan nije mogla ispuniti kvalitetu poštenog posjeda. Pritom, potrebno je istaknuti i shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odlukama broj Rev-1197/98 od 21. ožujka 2001., Rev-1307/07-2 od 28. listopada 2008., Rev-1602/2017-2 od 14. listopada 2020. i dr., koje pravno shvaćanje dijeli i Ustavni sud, da onaj tko posjeduje (koristi) nekretninu kao stanar nije pošten posjednik u smislu odredaba Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima i u tom svojstvu ne može stjecati pravo vlasništva dosjelošću.

24. Konačno, sud utvrđuje da nije ispunjen ni uvjet neprekidnog posjeda potrebnog trajanja, osobito imajući u vidu da se radi o nekretnini u vlasništvu Republike Hrvatske, za koju vrijedi dvostruki rok dosjeloosti. U trenutku podnošenja tužbe, odnosno 23. listopada 2012. tužiteljica je trebala imati barem pošten posjed koji neprekidno traje 40 godina. Iz navoda tužbe i samog iskaza tužiteljice od 17. rujna 2015. proizlazi da je u posjedu od prosinca 1991. godine, iz čega ovaj sud zaključuje da je u posjedu najviše 20 godina i 10 mjeseci te da u trenutku podnošenja tužbe nije ispunjen uvjet od 40 godina posjedovanja predmetne nekretnine. Također, sama tužiteljica iskazuje i da je pokrenut postupak od strane tuženice tj. Republike Hrvatske da se iseli iz predmetnog stana. Navedeno je potvrđeno i uvidom u spis poslovnoga broja P-521/2013 te je utvrđen prekid postupka u istom, te da će se postupak nastaviti kad se pravomoćno završi parnični postupak koji se vodi pred Općinskim sudom u Velikoj Gorici pod poslovnim brojem P-678/12 ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka na njegov završetak. Bitno je napomenuti da je podnošenjem tužbe radi predaje posjeda, posjed tužiteljice prekinut tj. da se prekinulo vrijeme potrebno za ispunjenje uvjeta za stjecanje vlasništva putem dosjeloosti jer se na prekid vremena dosjeloosti

primjenjuju odredbe za zastaru tražbina. Prema tome, dosjelost se prekida osim podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom pod uvjetom da se od tužbe ili zahtjeva ne odustane, da ne bude odbačen ili odbijen. Nadalje, ovaj sud zaključuje da niti kasnije odnosno nakon podnošenja tužbe na strani tužiteljice nisu proteklo vrijeme potrebno za dosjelost jer je na istom ročištu 17. rujna 2015. iskazala da živi i radi trenutno u Njemačkoj te da u stanu živi samo kćer. Također, i iskaz svjedokinje Matee Steiner da je njezin otac 2013. preminuo te ostavio iza sebe nepodmirene kredite te da su bile primorane "staviti" podstanare u predmetni stan ide u prilog tome. Sve navedeno upućuje na činjenicu da nije riječ o neprekidnom posjedovanju s obzirom da one u stanu nisu živjele cijelo vrijeme te u ovom slučaju nema govora o valjanom posrednom ni neposrednom posjedu stvari niti eventualnom ispunjenju tijekom vremena putem posrednog posjeda s obzirom da nitko ne može prenijeti više prava nego što sam ima.

25. Zaključno, iz izvedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da tužiteljica nije dokazala kumulativno ispunjenje zakonom propisanih pretpostavki za stjecanje prava vlasništva dosjelošću na predmetnoj nekretnini. Također, potrebno je istaknuti i da je navedene pretpostavke bilo potrebno ispuniti u trenutku podnošenja tužbe 23. listopada 2012., te da je posjed trebao neprekidno trajati.

26. Tijekom postupka tužiteljica je navela da u predmetnoj nekretnini živi više od 34 godine i da joj je to jedina nekretnina u posjedu te se pritom pozvala na svoje pravo na dom sukladno članku 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda Vijeća Europe (Narodne novine – Međunarodni ugovori 18/97., 6/99, 8/99, 14/02, 1/06, 2/10 i 13/17; dalje: Konvencija).

26.1. Sud navedene okolnosti uzima na znanje međutim, pitanje prava na dom iz članka 8. Konvencije ne ulazi u okvir odlučivanja u ovom postupku, budući da sud odlučuje isključivo o ispunjenosti pretpostavki za stjecanje prava vlasništva dosjelošću. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje prava vlasništva dosjelošću odnosno sud ocjenjuje o ispunjenosti zakonom propisanih pretpostavki za stjecanje prava vlasništva na toj osnovi. Pravo na dom se štiti u okviru postupaka u kojima se odlučuje o zahtjevu vlasnika za predajom stvari, osobito u parnicama radi iseljenja ili predaje nekretnine u posjed. U takvim postupcima osoba koja se poziva na pravo na dom ima mogućnost zahtijevati sudsku zaštitu kroz ispitivanje zakonitosti i razmjernosti miješanja u to pravo. Suprotno tome, u ovom postupku tužiteljica nastupa kao stranka koja zahtijeva utvrđenje prava vlasništva te sud ne odlučuje o njezinom pravu na stanovanje niti o eventualnom iseljenju.

26.2. Također, sud ocjenjuje da pozivanje prava na dom ne može predstavljati osnovu za stjecanje prava vlasništva. Naime, pravo poštivanja doma iz članka 8. Konvencije predstavlja pravo na zaštitu doma od neopravdanog zadiranja, ali samo po sebi ne daje pravo vlasništva na nekretnini u kojoj osoba stanuje. Pojam doma u konvencijskom smislu ne ovisi nužno o zakonitosti posjeda već o postojanju dostatnih i trajnih veza osobe s određenim prostorom, kako je Europski sud za ljudska prava istaknuo među ostalim, u predmetima Paulić protiv Hrvatske i Brežec protiv Hrvatske. U ovom postupku predmet odlučivanja jeste zahtjev za utvrđenje prava vlasništva, pa je tužiteljica bila dužna dokazati da su ispunjene zakonske pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, što prema ocjeni suda nije dokazala. Jednako tako

pozivanje na članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju ne može nadomjestiti neispunjenje pretpostavke stjecanja prava vlasništva prema mjerodavnom domaćem pravu. U predmetu Radomija i drugi protiv Hrvatske Veliko Vijeće Europskog suda za ljudska prava istaknulo je da se zahtjev za stjecanje vlasništva dosjelošću ne može smatrati „imovinom“ u konvencijskom smislu ako nema dostatnu osnovu u domaćem pravu. Stoga sud ocjenjuje da sve da je tužiteljica i dokazala svoje dugotrajno stanovanje u predmetnom stanu, njezino pozivanje na konvencijska prava u svezi ispunjenja zakonskih pretpostavki za stjecanje prava vlasništva, ne daju osnovu za prihvatanje tužbenog zahtjeva.

27. Ujedno tužiteljica se pozvala i na povredu prava na mirno uživanje imovine, pri čemu naglašava da pojam uživanje „imovine“ u smislu članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju obuhvaća i faktično korištenje i posjedovanje stvari, neovisno o postojanju formalnog prava. Smatra da dugogodišnje korištenje stana predstavlja imovinu.

27.1. Sud, međutim, ističe da pojam „imovina“ u smislu članka 1. Protokola br. 1 doista ima autonomno značenje i može obuhvatiti i određena legitimna očekivanja te pravno zaštićene interese, kao i uživanje ali samo ako su dovoljno utemeljeni u domaćem pravu ili priznatoj sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava. Međutim, samo faktično korištenje stvari, bez valjane pravne osnove, ne predstavlja imovinu niti uživanje imovine zaštićeno Konvencijom.

27.2. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužiteljica nikada nije bila nositeljica stanarskog prava na predmetnom stanu, niti je u odnosu na nju postojala odluka ili druga pravna osnova koja bi joj davala pravo na posjed. Sam dugogodišnji posjed, koji je uz to bio nezakonit i nepošten, ne može se izjednačiti s „imovinom“ u smislu Protokola. Prema tome, iako se „uživanje“ imovine ne svodi isključivo na vlasništvo, ono ipak pretpostavlja postojanje pravno priznate osnove za takvo uživanje. Ustaljena praksa ESLJP-a (Bikić, Posedel-Jelinović, Gaćeša protiv Hrvatske) jasno razlikuje faktično korištenje stvari od pravno zaštićenog prava ili legitimnog očekivanja njegova stjecanja.

27.3. Naposljetku, sud ocjenjuje da u konkretnom slučaju ne postoji „imovina“ u smislu članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, pa stoga nije došlo do povrede prava na mirno uživanje imovine.

28. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da nisu ispunjene zakonom propisane pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, te je odlučeno kao pod točkom I. izreke.

28.1. Isto tako valja reći da pozivanje na konvencijsko pravo i pravo na dom ne nadomješta nedostatak zakonskih pretpostavki dosjelosti.

28.2. Tužiteljici nisu priznati troškovi parničnog postupka u ukupno zatraženom iznosu od 4.244,46 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 13. listopada 2026. pa do isplate sukladno članka 154. stavak 1. ZPP, jer ista nije uspjela u postupku, te je odlučeno kao pod točkom I. izreke.

29. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP, a u svezi članka 163. ZPP, s obzirom da je tuženica u

cijelosti uspjela u sporu. Trošak tuženice odnosi se na zastupanje po punomoćniku koji je određen Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/2023, 107/2025 dalje: Tarifa), a sukladno članku 40. ZPP prema vrijednosti predmeta spora koju je tužiteljica naznačila u tužbi 1.327,23 eura i prema priloženom troškovniku. Tako je tuženici priznat zatraženi trošak za sastav odgovora za mirno rješenje spora prema Tbr. 7/8 Tarife u iznosu od 100 bodova, za odgovor na tužbu od 20. studenoga 2012. prema Tbr 8/1. Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 2. srpnja 2013. prema Tbr. 9/5 Tarife od 25 bodova, za pristup na ročište 6. studenoga 2013. prema Tbr 9/5 Tarife od 25 bodova, za pristup na ročište 17. rujna 2015. prema Tbr 9/1 Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 7. srpnja 2016. prema Tbr 9/2 Tarife od 50 bodova, za sastav podneska od 21. listopada 2016. prema Tbr.8/1 Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 25. listopada 2018. prema Tbr 9/1 Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 23. travnja 2024. prema Tbr 9/2 Tarife od 50 bodova, za pristup na ročište 3. srpnja 2024. prema Tbr 9/1 Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 5. prosinca 2024. prema Tbr 9/2 Tarife od 50 bodova, za sastav podneska od 21. siječnja 2025. prema Tbr.8/4 Tarife od 25 bodova, za sastav podneska od 24. travnja 2025. prema Tbr.8/1 Tarife od 100 bodova, za pristup na ročište 13. svibnja 2025. prema Tbr 9/2 Tarife od 50 bodova, za pristup na ročište 30. rujna 2025. prema Tbr 9/1 Tarife od 100 bodova, za sastav žalbe od 27. studenoga 2025. prema Tbr. 10/1 Tarife od 125 bodova, te za pristup na ročište 2. rujna 2026. prema Tbr 9/1 Tarife od 100 bodova, odnosno ukupno 1300 bodova. Cijeneći da je vrijednost jednog boda 2,00 eura valjalo je tuženici priznati trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu 2.600,00 eura, te je odlučeno kao pod točkom II. izreke.

29.1. Odbijen je zahtjev tuženice za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 900,00 eura kao neosnovan jer je isti previsoko postavljen. Naime, trošak pristupa na ročišta 2. srpnja 2013. i 6. studenoga 2013. mogao se cijeliti samo prema Tbr. 9/5 Tarife za svako, a ne u punom iznosu prema Tbr. 9/1 Tarife za svako jer su ista odgođena prije raspravljanja. Nadalje trošak pristupa na ročišta 7. srpnja 2016., 23. travnja 2024., 5. prosinca 2024. i 13. svibnja 2025. mogao se cijeliti samo prema Tbr. 9/2 Tarife za svako a ne u punom iznosu prema Tbr. 9/1 Tarife za svako jer se na istima raspravljalo samo o procesnim pitanjima. Isto tako valja reći da se podnesak od 21. siječnja 2025. mogao cijeliti samo prema Tbr. 8/4 Tarife jer se radilo o ostalom podnesku, a ne u punom iznosu prema Tbr. 8/1 Tarife., dok je trošak sastava žalbe preko dosuđenog iznosa od 125 bodova odbijen kao previsoko zatražen suprotno Tarifi, te je odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

Velika Gorica, 13. listopada 2026.

Dokument je elektronički potpisan:
Zorana Matešić

Vrijeme potpisivanja:
13-10-2026
14:06:13

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
2.5.4.97=#0C1156415448522D333233834373339343739
OU=Signature
S=Matešić
G=Zorana
CN=Zorana Matešić

Sutkinja:
Zorana Matešić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na

kojem se presuda objavljuje, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Broj zapisa: **9-3088e-91ecf**

Kontrolni broj: **0f903-6414b-8cf9c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Zorana Matešić, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.